

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Гнезділов Сергій Олексійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 24 Конституції України такі приписи Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI:

1) частину восьму статті 176, згідно з якою: *„Під час дії воєнного стану до військовослужбовців, які підозрюються або обвинувачуються у вчиненні злочинів, передбачених статтями 402-405, 407, 408, 429 Кримінального кодексу України, застосовується виключно запобіжний захід, визначений пунктом 5 частини першої цієї статті“*;

2) абзац восьмий частини четвертої статті 183, згідно з яким: *„Під час дії воєнного стану слідчий суддя, суд при постановленні ухвали про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, враховуючи підстави та обставини, передбачені статтями 177 та 178 цього Кодексу, має право не визначити розмір застави у кримінальному провадженні щодо злочину, передбаченого статтями 109–114², 258–258⁶, 260, 261, 402–405, 407, 408, 429, 437–442¹ Кримінального кодексу України“*.

Автор клопотання твердить, що оспорювані приписи мають дискримінаційний характер, порушують принцип рівності громадян перед законом, оскільки прирівнюють військовослужбовців під час воєнного стану до особливо небезпечних злочинців (що є дискримінацією за сферою діяльності), визначаючи безальтернативно запобіжний захід у вигляді тримання під вартою щодо військовослужбовців, підозрюваних або обвинувачених у вчиненні злочинів, визначених статтями 402-405, 407, 408, 429 Кримінального кодексу України (непокора, самовільне залишення військової частини, дезертирство та ін.). Заявник також твердить, що внаслідок застосування оспорюваних приписів було порушено його право свободи та особисту недоторканність, гарантоване статтею 29 Конституції України.